

Over Weight

כולנו צוברים קצת משקל עודף בחגים... לא נורא, קצת ספורט והכול כרגיל. השאלה האמיתית היא: איך נפטרים ממשקל עודף? בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין פגשנו כמה בני נוער מוכשרים שמצאו דרך ייחודית לפרוק חוויות עבר כאבות! גם אגם רודברג הצטרפה למסע

מאת כת"צ תרזה בן ארי
צילום: יח"צ

עם קטעים שהם בעצמם כתבו".
איך נבנתה הקבוצה?
נדב: "בגלל שזו השנה הראשונה שאנחנו עושים את זה, גם לנו לא היה בדיוק ברור איך תיראה הקבוצה, מי בדיוק ירכיב אותה ומה יהיה האופי שלה. זאת מסגרת מאוד ייחודית ואנחנו בעיקר משתדלים להעביר אליהם כלים מהניסיון שלנו במשחק. לא מעט אנשים שהתחילו איתנו את השנה עזבו באמצע. זה לא עניין אותם מספיק וזה בסדר גמור. אבל האנשים שנמצאים פה עכשיו ושרדו את השנה הזו הם רציניים מאוד".
עומרי: "אני חושב שכולם מניעים לכאן מנקודת אפס. לא באמת הכרנו אחד את השני והביטחון העצמי בהתחלה היה נמוך מאוד. לאט-לאט אנחנו מתחילים להכיר את כולם, הביטחון העצמי עולה ועכשיו אנחנו חברים טובים".
חן: "בהתחלה זה היה קצת מוזר. חשבתי לעצמי: זאת אגם רודברג והיא המדריכה שלי. אני לא מתעניינת בסלבס בכלל, אבל תיארתי לעצמי שבגלל שהיא מפורסמת היא לא תהיה נחמדה או אנושית כזו. בהתחלה היה לי קל יותר לפנות לנדב מאשר אליה כיפחדתי מהתגובות שלה, אבל עם הזמן כשעבדנו על המונולוג הסופי, היא הזמינה אותי לעבוד איתה בביתה ונהיינו סוג של חברות. יש כמובן הרבה כבוד כי הם עדיין המורים שלנו, אבל יכולנו גם לשבת ולצחוק איתם.

א רק הסופגנייה יושבת כבד בבטן. לפעמים אנחנו חווים חוויות שמורמות למועקה בקיבה וכובד על הגב. שמונה נערים ונערות אמיצים הגיעו לסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין כדי לנסות "לרדת קצת במשקל". הם נבחנו לפרויקט תיאטרון מיוחד במינו שקרוי Over Weight, בהדרכתם של נדב לאור ואגם רודברג. כן, אגם רודברג. אותה חבורה יצרה במהלך השנה קטעי תיאטרון המתבססים על סיפורים אמיתיים ועל חוויות שחוו וסחבו על גבם במשך שנים ארוכות. לאחר שנה של המון עבודה פסיכולוגית והרבה עבודת משחק, אותם בני נוער אמיצים ומוכשרים העלו את הקטעים על הבמה והשילו קילוגרם או שניים של מטען עודף. תכירו את **שירי סובול (15)**, **מור כהן (16)**, **עומר עיישה (17)** ו**חן בורכים (18)**... אולי באנו בשביל אגם, אבל נשארנו בשביל הרגש.

Trust Me

הא'ב' של משחק זה חשיפה, חשיפה ועוד קצת חשיפה. שחקן טוב יודע לעמוד על הבמה לפעמים מול מאות אנשים ולהיות מוכן לתת מעצמו ואת עצמו למען רגע אחד קסום של תיאטרון. אבל מה קורה כשזה לא משחק? כשזה סיפור אמיתי?
איך אפשר ליצור מקום חם ותומך שבו אפשר לשתף חוויות כאבות?
מור: "זה היה תהליך ארוך. בהתחלה היה לי מאוד קשה לשתף את הסיפור שלי עם שאר השחקנים בקבוצה. הם היו זרים לי, אבל משהו נבנה במהלך השנה הזו. לאט-לאט נעשה יותר ויותר קל להיפתח ולדבר. כדי להביא אותנו למקום הזה, המדריכים היו יוזמים משחקים שהתקשרו לנושא, מעין גיבוש שגרם לנו להיפתח".
אגם: "אני חושבת שבהתחלה התמקדנו יותר בבניית אמון. היינו נפגשים אחת לשבוע ובמשך שעות מנסים לרכוש את האמון של הנערים. זה לא חוג. זה לא מדריך מול תלמיד. אף אחד לא בא ללמד את השני. להיפך, באנו ללמוד אחד מהשני ולנסות להתפתח ביחד. אני חושבת שבגלל זה היה לנו מאוד חשוב להעלות מופע

אפשר לדבר איתו באופן מקצועי ולהבין מה מתאים יותר לדמות שמנסים לבנות יחד.

נדב: "אנחנו בעצמנו עדיין תלמידים פה בסטודיו והדרך הכי טובה לבחון אם אנחנו באמת מבינים טכניקות שלמדנו - היא ללמד אותן. ברגע שהתחלתי להעביר שיעור על נושא מסוים וראיתי שאני מאבד אותם בדרך, הבנתי שכנראה אני לא מבין אותו מספיק טוב בעצמי. זו אינדיקציה טובה מאוד."

חיים מחקים אמנות מחקה חיים

ישבנו בקהל ולמען האמת, לא תמיד ידענו אם לצחוק או לבכות. בכל זאת, מולנו עמדו בני נוער שחוו חוויות קשות ואחרי כל זה היה להם האומץ והכישרון להציג לנו את החוויות האלה באופן מקצועי ומרתק. הם עלו על הבמה עם מטען כבד, אבל ירדו ממנה קצת קלים יותר.

במה עוסקים המונולוגים שלכם?

מור: "חבר טוב שלי נפטר ממחלת הסרטן ונאלצתי להתמודד עם הנאב שבאובדן חבר ילדות. כמו שאר חבריי בקבוצה, לא ישבתי ודיברתי על החוויה הקשה שלי עם אף אחד, לא עם ההורים ולא עם החברים. בעצם קרה מקרה מזעזע, ואני מסתיר אותו, כאילו כלום לא קרה. וכאן הוא המקום שבו אומרים לנו 'הנה, קח את זה לכיוון שלך ותלך עם זה עד הסוף. אין לך מה להתבייש'."

חן: "בקטע שלי החלטתי לעסוק בפרפקציוניזם הקיצוני שלי, שגרם לי להתאכזב קשות מציון 103, כשלדעתי הגיע לי לפחות 104 במבחן. זה אולי נראה פשוט, אבל היה קשה מאוד לפתוח את הסיפורים האלה וזה גם אולי מה שמאחד אותנו. חיזקנו אחד את השני ובאמת הפכנו להיות כמו משפחה. כל שבוע המדריכים היו דוחפים אותנו לעזור אחד לשני בלימודים והם גרמו לנו להתקרב. ממש הפכנו למשפחה עם אמא אגם ואבא נדב."

שירי: "אני איבדתי את הקול שלי למשך תקופה ארוכה, לאחר שחברה לכיתה חנקה אותי בתקרית אלימה. הגעתי לכית ספר חדש בלי קול והתחילו להפיץ עליי שמועות מגעילות. החלטתי להעביר את הסיפור שלי בעזרת שלטים בלבד, בהשראת אמנדה טוד ז"ל, שהעבירה גם היא את סיפורה הכואב בשלטים. למעשה, שיחקתי רק עם העיניים."

איך הייתה ההרגשה להעלות את המופיע לעיני קהל גדול?

חן: "בכל הצגה כולנו עזרנו אחד לשני, והיה משהו מאוד מרגש בינינו מאחורי הקלעים. לפני ההצגה האחרונה יצא לנו לשבת כולנו ביחד והיינו טיפה עצובים. אחד אחרי השני, כל אחד איחל לעצמו איך ייראה המופע האחרון שלו - שניתן את כל כולנו ושהקהל ייחנה, יזרום ויצחק. כולם נתנו את כל מה שיש להם לתת ואני חושבת שזו הייתה ההצגה הכי טובה שלנו".

שירי: "בהופעה הראשונה ממש נלחצתי כי זו הייתה הפעם הראשונה שאני משתפת את הסיפור שלי מול קהל גדול שאני לא מכירה, אבל לאט-לאט התרגלתי והרגשתי יותר בנוח להציג ולשתף. זאת הייתה חוויה כיפית ונהדרת שאני לא אשכח בחיים".

הם התגלו כאנשים כלי-כך חמים וחמודים! הם עזרו לנו בכל דבר, בין אם זה היה קשור במשחק או לא."

ויקום המלפפון?

מה למדתם מהשחקנים הצעירים?

אגם: "קודם כול, זה כמו מראה מטרופת. לפני שלושה חודשים שיתפתי פעולה עם במאי שהיה לי מאוד קשה לעבוד איתו ופה בקבוצה, כשמישהו התנגד לי, זה היה כמו שיקוף של מי שאני במצבים כאלה. הבנתי שזה לא צריך להיות ככה. הבנתי שקודם כול צריכים לנסות להבין את הבמאי ורק אחר כך,

